

Arrest

nr. 228 942 van 19 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 juli 2019 van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EL KHOURY, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2018 dient de verzoekende partij, die verklaart van Irakese afkomst te zijn, een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 1 februari 2019 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 7 maart 2019 dient de verzoekende partij een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 februari 2019.

Op 31 juli 2019 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : B. (...)

voornaam : Z.Y. (...)

geboortedatum : (...).1973

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit: Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/05/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 30/01/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

Op 6 augustus 2019 bij arrest nr. 224 697 verwerpt de Raad het beroep tot schorsing en tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 1 februari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“Aangehaalde rechtsnormen

Artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest verbieden onmenselijke en vernederende behandeling.

Artikel 13 EVRM:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verslag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Artikel 47 Handvest:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Artikel 74/13 VW luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ;« [procéder] a un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité a procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le controle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 april 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle a ce sujet" (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem. verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

• Onderdelen van het middel

Eerst onderdeel: De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid artikel 74/13 VW, artikel 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij en de bestreden beslissing daaromtrent niet is gemotiveerd.

Nochtans had verwerende partij met deze gezondheidstoestand moeten rekening houden. Zij was op de hoogte van het feit dat verzoeker op medisch vlak in een moeilijke situatie verkeert, daar verzoekster in het kader van haar asielaanvraag zich daaromtrent heeft geuit, daar zij een '9ter- aanvraag" had ingediend en ook een verzoekschrift hieromtrent ingediend bij de RvV.

De RvV heeft benadrukt in een arrest nr 224 698 dat "[d]e ambtenaar-geneesheer heeft niet ontkend dat er sprake zou zijn van moeilijkheden i.v.m. de mobiliteit" (p. 12) en dat "[d]e verzoekende partij heeft in haar aanvraag 9ter inderdaad melding gemaakt van haar kwetsbare positie in Irak" (p. 13).

Tweede onderdeel: De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het hoorrecht en de zorgvuldigheids- en hoorplichten, omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoekster met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd hoewel er eerder geen was. Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Mocht verzoekster effectief gehoord worden had zij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- het feit dat ze in een moeilijke situatie verkeert op medisch vlak; dat ze aan dwerggroei lijdt en heeft veel moeite om zich te verplaatsen; dat zij ook lijdt aan valgusstand van de knieën alsook een lumbale lordose; dat zij ook depressief is;
- het feit dat ze al deze (medische) elementen naar voor heeft gebracht in een aanvraag 9ter;
- het feit dat een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent haar aanvraag 9ter hangend was op het moment dat de bestreden beslissing aangenomen werd;
- de medische stukken (stuk 3);
- het feit dat ze hier wenst te blijven;

Aangezien artikel 74/13 VW zijn deze (medische en procedurele) elementen van groot belang in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Derde onderdeel: artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest, en de zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand noch met haar bijzondere situatie van orthodoxe christen en dwerg in Bagdad (Irak), en daar de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing als gevolg zal hebben dat verzoeksters medische opvolging zal worden stopgezet en zij in een onmenselijke en vernederende situatie zal belanden.

Over de eventuele beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorgen in Bagdad (Irak) is er geen motivering in de bestreden beslissing. Nochtans heeft verzoekster onder andere omstandig uiteengezet (in haar aanvraag 9ter en het verzoekschrift daaromtrent ingediend bij de RvV):

- wat betreft de situatie van orthodoxe christenen in Bagdad moet gemerkt worden dat het meer en meer moeilijk is voor hen om in de stad te leven: "Ils vivent en silence, repliés sur eux-mêmes et dans la peur. Ils savent, qu'un jour, il n'y aura plus aucun chrétien a Bagdad, probablement même dans tout l'Irak. Leurs églises sont bunkérisées, protégées par deux pans de mur en béton, des barbelés et des barrages... »;
- wat betreft de situatie van dwergen in Irak: "Iraq's dwarfs - estimated to number around 8.000 - are seeking equal rights and treatments in a society which they feel discriminated against them";
- wat betreft haar dwerggroei, het feit dat zij heel veel moeite heeft om zich te verplaatsen en dat zij in een zeer moeilijke en kwetsbare situatie zich bevond in Irak (Bagdad) voor haar aankomst in België;

De RvV heeft benadrukt in een arrest nr 224 698 dat "[d]e verzoekende partij heeft in haar aanvraag 9ter inderdaad melding gemaakt van haar kwetsbare positie in Irak" (p. 13).

De religie van verzoekster en haar dwerggroei zijn van fundamenteel belang om te oordelen als zij wel of niet toegang zou krijgen tot de noodzakelijke medische zorgen in haar land van herkomst. Alhoewel dit meerdere keren benadrukt werd is er geen melding ervan gemaakt in de motivering van de bestreden beslissing.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Vierde onderdeel: de recht tot een daadwerkelijk rechtsmiddel (art. 13 EVRM en 47 Handvest) alleen en gepaard met het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden, daar een procedure hangend was bij de RvV voor verzoekster op het moment van het aannemen van de bestreden beslissing door verwerende partij;"

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster stelt een schending voor van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorzien in de artikelen 13 EVRM en 47 van het Handvest, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel audi alteram partem, van het hoorrecht en het recht van verdediging.

Zij betoogt dat er geen rekening gehouden werd met haar gezondheidstoestand en dat de verwerende partij ervan op de hoogte was dat zij zich in een moeilijke situatie bevindt. Zij zou niet in de mogelijkheid zijn gesteld om haar standpunt kenbaar te maken alvorens de beslissing werd genomen. Indien zij zou

zijn gehoord, had zij melding kunnen maken van haar dwerggroei, haar moeilijke situatie en omtrent de hangende procedure bij de RVV op het moment dat het bevel werd genomen. De RVV zou hebben benadrukt dat ze in haar aanvraag melding had gemaakt van haar kwetsbare positie in Irak.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52/3 §1 van de vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker zich in het Rijk bevindt zonder houder te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum. Er werd in de beslissing verwezen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 januari 2019 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Het determinerend motief op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen vindt steun in de stukken van het administratief dossier, wordt niet weerlegd door verzoekster en volstaat derhalve om de beslissing te schragen naar recht.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

De thans bestreden beslissing werd genomen nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 6 augustus 2019, het annulatieberoep ingediend op 7 maart 2019, gericht tegen de beslissing van 1 februari 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard heeft verworpen en nadat het bestuur een onderzoek heeft gedaan naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Op 31 juli 2019 werd een evaluatie artikel 74/13 van de vreemdelingenwet uitgevoerd:

"In het kader van artikel 74/13 (...) is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

- Hoger belang van het kind: betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU

- Gezins- en familieleven: betrokkene verklaart in België een broer te hebben, maar hij behoort niet tot de gezinskern. Betrokkene verklaart ook nog andere familieleden (ooms en neven) in België te hebben maar ook zij behoren niet tot de gezinskern.

- Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde, bij haar registratie in België, rugproblemen te hebben, alsook een beperkte mobiliteit sinds de geboorte, betrokkene diende verschillende aanvragen 9ter in, maar telkens werden deze onontvankelijk verklaard."

Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden als zou er geen rekening gehouden zijn geweest met haar gezondheidstoestand.

Zij kan ook niet voorhouden als zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben geoordeeld, in arrest nr. 6 augustus 2019, dat verzoekster lijdt aan medische aandoeningen die zich verzetten tegen een terugkeer naar zijn herkomstland. Verzoekster citeert enkele zinnen uit het arrest in zijn verzoekschrift, maar gaat voorbij aan de ruimere context. De Raad oordeelde immers onder meer dat de ambtenaar-geneesheer zich ook toegespitst heeft op de noodzakelijk geachte behandeling en

onderschreef verder de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat orthopedische middelen beschikbaar zijn in Irak en dat de hulpmiddelen die zij behoeft reeds bij haar aanwezig en voorzien zijn. Verzoekster kan de vaststelling, dat de nodige medische opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland, thans niet meer betwisten, nu de 9ter beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Waar zij stelt dat zij niet in staat is geweest haar standpunt kenbaar te maken en indien zij hiertoe wel de kans had gehad, zij haar medische situatie had kunnen toelichten, blijkt uit voorgaande afdoende dat de verwerende partij op de hoogte was van de medische toestand, reeds geoordeeld heeft dat die verzoekster niet verhindert om terug te keren naar het herkomstland en de beslissing 9ter die daarop volgde, definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Bovendien staat het indienen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen een beslissing genomen in het kader van artikel 9ter, de afgifte van een bevel geenszins in de weg, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te beweren.

Nu zij niet aantoont dat er elementen voorhanden zijn waarvan zij niet in de mogelijkheid zou zijn gesteld om deze kenbaar te maken aan de verwerende partij, wordt een schending van het hoorrecht evenmin aangetoond.

Een schending van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorzien in de artikelen 13 EVRM en 47 van het Handvest, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel audi alteram partem, van het hoorrecht en van het recht van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt in toepassing van deze bepaling omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Deze motivering wordt door de verzoekende partij niet betwist.

In zoverre de verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing diende te worden verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, toont zij niet aan uit welke rechtsregel zij afleidt dat uitdrukkelijk dient te worden verwezen naar deze bepaling. Het volstaat dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met de elementen opgesomd in genoemde bepaling. Zoals blijkt uit hetgeen volgt, heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen die blijken uit het administratief dossier betreffende het gezins- en familieleven, het kind en - in het bijzonder - de gezondheidstoestand. Het niet uitdrukkelijk vermelden van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat voldaan is aan de verplichtingen die eruit voortvloeien.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met welbepaalde fundamentele rechten, in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Hoewel artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zoals hoger aangegeven geen motiveringsverplichting inhoudt, moet minstens uit de stukken van het administratief dossier blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen die nuttig zijn voor een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat hieruit blijkt dat er een zorgvuldig onderzoek is gebeurd.

De zorgvuldigheidsplicht, waarvan zij eveneens de schending aanvoert, verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd en dat inhoudelijk overeenstemt met het eveneens geschonden geachte artikel 4 van het Handvest, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan

het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moeten de verzoekende partijen over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partij meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende waarbij zij dus de kans heeft gehad deze omstandigheden te doen gelden.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met haar gezondheidstoestand bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad kan vooreerst opmerken dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij reeds omstandig werd beoordeeld naar aanleiding van de ongegrondheidsbeslissing die op 1 februari 2019 werd genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 17 augustus 2018. De verzoekende partij wijst erop dat zij lijdt aan dwerggroei met verschillende medische complicaties en aan een depressie. De Raad stelt vast dat deze gezondheidsproblemen door de verzoekende partij zelf werden aangebracht naar aanleiding van genoemde aanvraag van 17 augustus 2018, samen met haar bedenkingen met betrekking tot de situatie in Irak, die volgens haar problematisch is voor mensen met dwerggroei en voor orthodoxe christenen. De ambtenaar-geneesheer verstreekte op 31 januari 2019 een schriftelijk advies ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende deze medische aandoeningen, dat luidde als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medische dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 17-8-2018.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken: - Standaard Medisch getuigschrift d.d. 31-5-2018 van Dr. G(...), huisarts, met de volgende informatie: ■ Dwerggroei van ongekende oorsprong met vooral problemen van mobilisatie. Aangepaste omgeving is een noodzaak ■ Klinisch belangrijke hyperlordose lumbaal, O-benen ■ Betrokkene verplaatst zich met krukken Attest d.d. 3-7-2018 van de dienst orthopedie in het kader van malformatie voeten: besluit van de chirurg is dat "het een illusie is om een chirurgische correctie te overwegen" Dubbel van attest d.d. 3-7-2018 Radiologie d.d. 14-6-2018: geen scoliose, coxartrose, O-benen, zware aantasting van de gewrichten van de voeten eri misvormingen - RX re voet d.d. 27-7-2018 Echografie rechter voet d.d. 27-7-2018 voor uitsluiten collectie Attest van? d.d.18-9-2018: zoektocht naar aangepaste behuizing. Anxiodepressie, medicatie Sipralaxa, Alprazolam, Zolpidem Mail van Dr. C(...)met vermeden van nood aan aangepaste huisvesting evenals kinesitherapie, orthopedische apparaten maar deze zijn in geen enkel medisch verslag gespecificeerd en geobjectieerd dat betrokkene heden deze behandeling reeds ontvangt Uit deze gegevens kunnen we besluiten dat het hier een dame van 44 jaar betreft afkomstig uit Irak met dwerggroei van niet gekende oorzaak. Zij volgt geen enkele medische behandeling. Het betreft hier geen ziekte maar een aangeboren afwijking die geen specifieke medische zorgen vereist. Een advies werd gevraagd aan de dienst orthopedie in het kader van mogelijks chirurgische correctie van de misvormingen. Het besluit van dit consult was dat een correctie niet doenbaar is, We kunnen dus besluiten dat een medische interventie uitgesloten is. Ondanks het vermelden van nood aan orthopedische apparaten en specifieke fysiotherapie wordt hiervan geen bewijs geleverd dat zij heden deze specifieke therapie ontvangt. Een later toegestuurd attest (na dat de originele vraag toekwam op de DVZ) vermeld een anxiodepressie met als medicamenteuze therapie Sipralaxa (Escitalpram, antidepressivum) Alprazolam (tegen de angst), Zolpidem (slaapmedicatie).

De enige voorziening die vermeld wordt is de aanpassing van de behuizing. Dit is echter geen medische behandeling maar een sociale en infrastructurele maatregel. In het dossier is geen tegenindicatie tot reizen vermeld, evenmin de nood aan mantelzorg, alleen wordt notie genomen van de nood aan een aangepaste woning.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst: Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is: - Aanvraag Medcoi van 15-11-2018 met het unieke referentienummer 11788 - Aanvraag Medcoi van 28-9-2018 met het unieke referentienummer 11641 - Aanvraag Medcoi van 24-1-2019 met het unieke referentienummer 12021 - Aanvraag Medcoi van 03-11-2018 met het unieke referentienummer 11713

2. In bijlage 2 wordt de beschikbaarheid van de huidige medicatie aangetoond

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de medische zorg door eventueel een orthopedist en de hulpmiddelen onder vorm van krukken beschikbaar zijn. Beperkte opvang voor gehandicapten is eveneens beschikbaar in dagopvang, maar gezien de huidige omstandigheden nog niet nodig. De noodzakelijke psychopharmaca escitalopram, alprazolam en zolpidem zijn eveneens beschikbaar, evenals de opvolging door een psychiater. De mogelijkheid van het aanleveren van orthopedische hulpmiddelen zoals orthesen (heden nog niet van toepassing) is eveneens beschikbaar Fysiotherapie is eveneens beschikbaar. We kunnen dus besluiten dat alle medische zorg beschikbaar is in het thuisland. Een bijkomende opmerking: sociale aangepaste huisvesting op een bepaalde locatie kan niet weerhouden worden als medische zorg.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst : Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvraag in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zo worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager

De publieke gezondheidszorg in Irak is gebaseerd op een kosten delend systeem onder controle van het ministerie voor gezondheid (Ministry of Health MoH) waarbij de overheid het grootste deel van de

kosten draagt met een minimaal aandeel van de patiënt. Voor deze bijdrage krijgt de patiënt de toegang tot de zorg die gratis verstrekt werd of aan een minimale bijdrage. Deze bijdrage laat toe dat de patiënt de dienst kan binnenkomen en dekt 1 consultatie. Voor Labo, RX en andere onderzoeken dient de patiënt zelf te betalen.

De gezondheidszorg is georganiseerd op 3 niveaus: primaire gezondheidszorg (PHC), PHC subcenters en de ziekenhuizen, elk met hun eigen opdrachten. De primaire gezondheidszorg is over het ganse land verdeeld, evenwel niet evenredig, de ziekenhuizen zijn vertegenwoordigd in alle steden met soms meerdere per stad. In de meer afgelegen landelijke delen van het land wordt verondersteld van de aanwezigheid van minimum 1 ziekenhuis, maar aan deze voorwaarde is nog altijd niet voldaan. De hoog gespecialiseerde zorg is alleen te vinden in de grote steden en de hoofdstad. Naast de publieke zorgverlening is er ook een private sector die beperkt is en alleen hoog gespecialiseerde zorg aanbiedt tegen een hoge prijs. De ontwikkeling van de private sector is eveneens geremd door de conflictsituatie die lang in het land heerste.

Op gebied van sociale zekerheid bestaat er een maandelijkse tegemoetkoming van de staat voor werkloze arme, weduwen, wezen, gehandicapten en ouderen. Er bestaat ook een sociaal zekerheidssysteem voor werknemers van ondernemingen vanaf 3 of 5 personen afhankelijk van het type toelage. Er is een pensioensregeling voor werknemers, speciale tegemoetkoming voor chronische zieken maar geen uitkering bij werkloosheid.

Specifiek voor betrokkene: Heden is er geen enkele medische begeleiding. Een eventuele orthopedische ingreep werd afgewezen. Alleen hulpmiddelen zijn nodig. Deze zijn reeds voorzien en aanwezig bij betrokkene. Betrokkene kan gecatalogeerd worden als gehandicapt en ontvangt daardoor een maandelijkse tegemoetkoming indien zij wenst. De aangepaste huisvesting die vermeld wordt in het dossier is geen medische behandeling en kan niet weerhouden worden in dit dossier.

Voor de mentale problemen werd in 2009 een "Basic Health Service package in het leven geroepen dat er voor zorgde dat de meeste mentale problemen kunnen behandeld worden in de eerste lijn centra en ziekenhuizen. Elk regionaal centrum beschikt over een psychiatrie afdeling. De zorg wordt gedekt door het budget van basiszorg en is gratis. In het kader van zwaardere aandoeningen zijn er in Bagdad 3 gespecialiseerde centra⁶. Hier is de zorg gratis. Als betrokkene wil, kan zij zich ook wenden tot de private sector. De prijs voor een consultatie kan daar oplopen tot IQD 25.000.⁷ Betrokkene legt geen bewijs voor van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land oorsprong. Zij vermeldt wel dat hij nooit gewerkt heeft of niet kan werken gezien haar handicap. In het dossier zijn geen bewijzen van zware functionele beperkingen. We begrijpen wel dat arbeid niet evident is maar een beperkte aangepaste activiteit blijft mogelijk. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Betrokkene kwam recent naar België (2017). Het is zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen sociale contacten zou hebben in Irak een land waar zij ruim 30 jaar verbleef. Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie: Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Irak. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaartegen een terugkeer naar het herkomstland, (Irak)."

De verzoekende partij toont niet aan welke actuele medische gegevens of elementen aangaande de situatie in het hand van herkomst niet door de ambtenaar-geneesheer werden beoordeeld.

In zoverre zij verwijst naar het beroep dat zij instelde tegen de beslissing van 1 februari 2019 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en in zoverre zij meent dat de verwerende partij in afwachting van een uitspraak van de Raad geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht uitreiken, wijst de Raad erop dat - anders dan wat de verzoekende partij lijkt voor te houden - de medische regularisatiebeslissing wel degelijk afgehandeld was. Het louter feit dat er nog een beroep hangende was bij de Raad doet hier geen afbreuk aan en

wijst evenmin op een inbreuk op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden. Een en ander klemmt des te meer nu het louter instellen van een schorsings – en annulatieberoep tegen een afwijzingsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen omkering meebrengt van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Dit voorrecht - het zogenaamde “*privilège du préalable*” - geldt ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van de vreemdelingenwet. De Raad is ook geen bepaling en al evenmin rechtspraak bekend die bepaalt dat het beroep dat wordt ingediend tegen een weigeringsbeslissing over een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet schorsende werking heeft. Het indienen van een beroep tegen een dergelijke beslissing staat geenszins in de weg aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg heeft de verwerende partij in alle redelijkheid kunnen vaststellen dat de medische elementen werden beoordeeld en dat deze een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Ten overvloede merkt de Raad op dat het beroep tegen de beslissing van 1 februari 2019 op 6 augustus 2019 werd verworpen bij arrest nr. 224 697 van de Raad.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet aantoont welke medische elementen of omstandigheden met betrekking tot de situatie in het land van herkomst niet in rekening zouden zijn gebracht bij het nemen van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij blijft in gebreke aan te tonen welke andere specifieke nieuwe gezondheidsproblemen zij zou ondervinden of welke moeilijkheden inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen zij vreest te zullen ondervinden als orthodoxe christen met dwerggroei in haar land van herkomst waarover de gemachtigde nog had moeten motiveren en die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De Raad kan nog aanstippen dat de verzoekende partij zelf lijkt aan te geven dat zij slechts doelt op eerder aangehaalde medische problemen daar zij in haar verzoekschrift stelt *“Nochtans had verwerende partij met deze gezondheidstoestand moeten rekening houden. Zij was op de hoogte van het feit dat verzoeker op medisch vlak in een moeilijke situatie verkeert, daar verzoekster in het kader van haar asielaanvraag zich daaromtrent heeft geuit, daar zij een ‘9ter- aanvraag’ had ingediend en ook een verzoekschrift hieromtrent ingediend bij de RvV.”* Uit het administratief dossier blijkt evenmin het bestaan van andere elementen die nog niet zouden zijn beoordeeld.

De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the ‘other very exceptional cases’ within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder *“andere zeer uitzonderlijke gevallen”*, zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: *“de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting”*. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. In voorliggende zaak toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan.

De verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog kritiek uit op de niet in het geding zijnde ongegrondheidsbeslissing van 1 februari 2019 inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet evenals het medisch advies van 31 januari 2019, wordt erop gewezen dat deze kritiek niet pertinent is naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 31 juli 2019 aan de orde is. Zij kon voormelde ongegrondheidsbeslissing met de ter beschikking staande rechtsmiddelen aanvechten, hetgeen zij heeft gedaan en wat resulteerde in een verwerping van de vordering. Voormelde kritiek kan aldus niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing.

Dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies naar aanleiding van de beslissing van 1 februari 2019 niet ontkent dat er sprake is van moeilijkheden in verband met de mobiliteit van de verzoekende partij en dat hij aangeeft dat zij melding heeft gemaakt van haar kwetsbare positie in Irak doet geen afbreuk aan het voorgaande. De Raad kan herhalen dat de ambtenaar-geneesheer in het licht van de door de verzoekende partij aangehaalde gezondheidsproblemen en de situatie in Irak concludeerde *“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Irak. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaartegen een terugkeer naar het herkomstland, (Irak).”*

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat zich in het administratief dossier een synthesenota van 31 juli 2019 inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevindt waarbij rekening werd gehouden met het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Bij *“Gezins- en familieleven”* wordt aangegeven dat *“Betrokkene verklaart in België een broer te hebben, maar hij behoort niet tot de gezinskern. Betrokkene verklaart ook nog andere familieleden (ooms en neven) in België te hebben, maar ook zij behoren niet tot de gezinskern.”* Hieromtrent kan de Raad nog opmerken dat ook aan de broer van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt, zodat niets hen belet samen naar het land van herkomst terug te keren. Met betrekking tot het hoger belang van het kind wordt gesteld dat *“Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.”* Bij *“Gezondheidstoestand”* wordt ten slotte gesteld dat *“Betrokkene verklaarde, bij haar registratie in België, rugproblemen te hebben, alsook een beperkte mobiliteit sinds de geboorte. Betrokkene diende verschillende aanvragen 9ter in, maar telkens werden deze onontvankelijk verklaard.”*

Aldus blijkt ontegensprekelijk dat met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening werd gehouden. Zoals hoger aangegeven omvat deze bepaling in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt geen formele motiveringsplicht.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing, kennelijk onredelijk zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest aannemelijk.

Artikel 13 EVRM – dat inhoudelijk overeenstemt met het eveneens geschonden geachte artikel 47 van het Handvest - kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RVS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Een schending van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest wordt bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt.

Verder verwijst de verzoekende partij naar de hoorplicht en de rechten van verdediging. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de

verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in voorliggende zaak het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, namelijk omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719; RvS 2 december 2015, nr. 11.638 (c)).

De Raad dient niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissing effectief anders zou zijn geweest indien de verzoekende partij was gehoord. Hij dient enkel na te gaan of de verzoekende partij aannemelijk kan maken dat zij, indien zij was gehoord, het bestuur informatie hadden kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511).

Uit het voorgaande blijkt reeds dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt met alle elementen waarvan de verwerende partij in kennis was of kon zijn rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Uit het voorgaande blijkt dat zij geen nieuwe elementen aangaande haar gezondheidstoestand of de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Irak aanbrengt. Zij geeft bovendien zelf aan dat zij deze elementen in het kader van haar *9ter* procedure heeft aangebracht. Zij toont verder niet het bestaan aan van elementen waarvan zij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest deze aan de verwerende partij kenbaar te maken. Door ten slotte te stellen dat zij, mocht zij zijn gehoord, zou hebben willen melden dat "*ze hier wenst te blijven*" kan zij niet ernstig menen dat dit de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Een schending van de hoorplicht en van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU